

ΑΣΤΥΝ ΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

· ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Ο Άρσεν Λουπέν σ' αναγγέλλει τους προσεχείς γάμους του μετά της δεσποινίδος Άγγελικής ντέ Σαρζώ Βαντώμ, πριγκηπίσσης ντέ Μπουριπόν—Κοντέ, και λαμβάνει την τιμήν να παρακαλέση ύμ' ως παρευρεθῆτε εἰς τὴν τελετὴν, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Κλοτίλδης.

Ὁ Δουξ ντέ Σαρζώ Βαντώμ, ἀναγγέλλει ἰμῖν τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἁγγελικῆς, πριγκηπίσσης ντέ Μπουριπόν—Κοντέ μετὰ τοῦ κ. Ἁρσέν Λουπέν καὶ λαμβάνει τὴν τιμὴν κ.τ.λ.»

Ὁ Δουξ Ἰωάννης ντέ Σαρζώ—Βαντώμ δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ ὡς τὸ τέλος τ' ἀγγελιτήρια αὐτὰ πού τὰ κρατοῦσε μὲς στὰ τρεμάμενα χέρια του. Ὁχρὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του, νοιώθοντας ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ ὀλόκληρο τὸ κορμί του, νόμιζε ὅτι θὰ ἐπεφτε κεραυνόπληκτος ἀπὸ συγκοπή.

— Νά! εἶπε στὴν κόρη του, δίνοντάς της τὰ δυὸ γράμματα. Ἴδου τί ἔλαβαν οἱ φίλοι μας! Ἴδου τί διαδόσεις κυκλοφοροῦν ἀπὸ χθές!... Ποῖος νὰ εἶνε ὁ ἄτιμος, ἀρά γε;... Πῶς σοῦ φαίνονται ὅλ' αὐτὰ, Ἁγγελική;...

Ἡ Ἁγγελική ἦταν μιὰ ἀδύνατη, ψηλὴ καὶ κοκκαλιάρα κοπέλλα, σάν τὸν πατέρα της. Ἔτσι καθὼς ἦταν περασμένη στὴν ἡλικία, ντυμένη πάντα στὰ ὀλόμαυρα καὶ μ' ἕνα κεφάλι δυσαναλόγως μικρὸ, μπρὸς στὸ ψηλὸ σῶμα της, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν χαρακτηρήσῃ ὡς ἀσχημὴ, ἐὰν τὰ μάτια της δὲν εἶχαν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἔκφρασι ἀγνότητος καὶ γλύκας.

Μπρὸς στὴν προσβολὴ πού τῆς γινότανε, στὴν ἀρχὴ κοκκίνισε... Βλέποντας ὅμως, πόσο εἶχε ταραχτῆ ὁ πατέρας της, τὸν ἔπεισε, παρὰ τοὺς δεσποτικούς του ἀπέναντί της τρόπους, ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ, εἶπε:

— ὦ! θὰ πρόκειται, φαντάζομαι γιὰ κάποια φάρσα, στὴν ὁποία δὲν ἀξίζει, πατέρα, νὰ δίνης τόση μεγάλη σημασία...

— Μοῦ μιλάς περὶ φάρσας, τὴ στιγμὴ πού κοντεύουμε νὰ γίνουμε ρεζίλι σ' ὅλο τὸν κόσμο... Μὰ παντοῦ δὲν ἀκούς νὰ μιλοῦν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὰ ἀγγελιτήρια αὐτά... Δέκα ἐφημερίδες σήμερὰ τὸ πρωὶ ἀναδημοσιεύουν τίς ἀπαίσιες αὐτὲς ἐπιστολές, συνοδεύοντάς τες μάλιστα μὲ εἰρωνικά σχόλια!... Ἀναφέρουν τὴ γεννεαλογία μας, τοὺς προγόνους μας, τοὺς τιμημένους μας νεκρούς...

— Κανεὶς ἐν τούτοις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πιστέψῃ...

— Ἀναμφισβητήτως! Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νάχουμε γίνεῖ ὁ περίγελως τοῦ Παρισιοῦ...

— Αὔριο θάχῃ ξεχαστῆ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

— Αὔριο, κόρη μου, θὰ ἔχῃ μείνει σ' ὅλους ἢ ἐντύπως ὅτι γιὰ τὸ ὄνομα τῆς Ἁγγελικῆς ντέ Σαρζώ Βαντώμ ἐγίνετο περισσότερος λόγος ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ἰάκινθος, ὁ ἰδιαίτερος καμαριέρης τοῦ Δουκὸς, πῆγε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Ὁ Δουξ νευρικά πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Λέγετε... Τί συμβαίνει;... Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι... ὁ Δουξ ντέ Σαρζώ Βαντώμ...

Μιὰ λεπτὴ φωνὴ τότε τοῦ ἀπάντησε ἀπ' τὸ τηλέφωνο:

— Σὰς, ζητῶ χίλιες φορές συγγνώμη, κύριε Δουξ, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ἁγγελική... Δὲν φταίω ἐγὼ ὅμως... Τὸ λάθος εἶνε τοῦ γραμματέως μου...

— Τοῦ γραμματέως σας;

— Ναι. Πρόκειται γιὰ τ' ἀννεληθῆρα τῶν γάμων πού ἐστάλησαν σήμερὰ τὸ πρωὶ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σταλοῦν. Εἶχα δώσει ἐντολὴ νὰ ἐτοιμαστοῦν ἀπλῶς γιὰ νὰ τὰ ὑποβάλω ὑπὸ τὴν ἐγκρισί σας...

— Μὰ, τέλος πάντων, κύριε, ποῖος εἶσθε;

— Πῶς;... Δὲν ἀναγνωρίζετε, κύριε Δουξ, τὴ φωνὴ μου; Τὴ φωνὴ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ σας;...

— Πῶς εἶπατε;...

— Μὰ, ναί!... Εἶμαι ὁ Ἁρσέν Λουπέν.

Ὁ Δουξ κατάχλωμος, ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του.

— Ὁ Ἁρσέν Λουπέν... Αὐτὸς εἶνε... ὁ Ἁρσέν Λουπέν...

Ἡ Ἁγγελική χαμογέλασε.

— Βλέπετε λοιπὸν, πατέρα, ὅτι πρόκειται περὶ φάρσας;...

Ὁ γέρο Δουξ ὅμως σηκώθηκε μὲ ὀρμὴ.

— Γρήγορα... Τὸ παλτό μου... τὸ καπέλλο μου... Πάω νὰ ὑποβάλω μῆνυσι...

— Κύριε... εἶπε ὁ Ἰάκινθος μπαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Δυὸ κύριοι σὰς ζητοῦν. Εἶνε δημοσιογράφοι, καθὼς λένε...

— Νὰ τοὺς διώξῃς! φώναξε ὁ Δουξ ἔξω φρενῶν πειὰ ἀπὸ τὴν ὄργη του. Καὶ νὰ μὴ δεχθῆς κανέναν πειὰ... Δὲν εἶμαι γιὰ κανέναν ἐδῶ...

Καὶ ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ κακό του, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρᾳ, οἱ δημοσιογράφοι πού εἶχαν διωχτῆ ἔτσι ἀπότομα, δημοσίευσαν στὴν ἐφημερίδα τους μιὰ φανταστικὴ συνέντευξι μὲ τὸν Δουκᾶ, περιγράφοντας κυρίως τὴν ὄργη καὶ τὴν ἀγανάκησι τοῦ γέρου ἀριστοκράτου. Τὸ ἴδιο θράδυ, μιὰ ἄλλη ἐφημερίς, ἐδημοσίεψε εἰς ἀπάντησιν τῆς πρωϊνῆς συνεντεύξεως, μιὰ δήλωσι τοῦ Ἁρσέν Λουπέν.

«Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὸν μέλλοντα πεθερό μου — ἔλεγε ἡ δήλωσις. Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀγγελιτηρίων ἦταν μιὰ ἀτρέπεια, ἐφ' ὅσον ἀκόμα δὲν ὀρίσθηγε ἡ ἡμερομηνία τῶν γάμων. Ὁ πεθερός μου εἶνε τῆς γνώμης, οἱ γάμοι νὰ γίνουν τὸν Μάιο. Ἡ μνηστὴ μου ὅμως καὶ ἐγὼ, θὰ θέλαμε γρηγορώτερα... Πῶς νὰ περιμένουμε ἕξι ἐβδομάδες;...»

Μοναδικὸ πειὰ θέμα συζητήσεως στὰ σαλόνια τῆς Παρισινῆς ἀριστοκρατίας ἦταν οἱ γάμοι τῆς Ἁγγελικῆς μὲ τὸ διάσημο τυχοδιώκτη. Ὅ,τι δὲ ἔδινε ἐξαιρετικὸ γούστο στὸ ἐπισηδίο αὐτό, ἦταν ἡ μέχρις ὑπερβολῆς μεγαλομανία πού ἐχαρακτήριζε τὸ γηραιὸ Δουκᾶ. Τελευταῖος ἀπόγονος τῶν βαρῶνων ντέ Σαρζώ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γίνεῖ δουκὲς καὶ πρίγκηπες ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λουδοβίκο ΙΕ', ὁ γέρο ἀριστοκράτης ἐφέρετο περιφρονητικώτατα σὲ ὅλους ὅσοι δὲν ἦσαν παλαιοὶ εὐγενεῖς σάν κι' αὐτόν. Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ τοῦ Λουπέν τὸν εἶχε κάνει, ὅπως ἦταν φυσικὸ ἔξω φρενῶν.

— Νά, τί παθαίνουμε, ἔλεγε πικρὰ στὴν κόρη του, γιὰ νὰ μὴ

θελήσῃς νὰ μ' ἀκούσῃς... Ἄν εἶχες παντρευτῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐξαδέλφους σου, τὸν Μοσσὺ, τὸν ντ' Ἀμπουάζ ἢ τὸν Κάδρς, τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαινε τώρα. Τὰ ξαδέλφια σου εἶνε ἄρχοντες πλούσιοι καὶ ἐλπίζουν ἀκόμα νὰ σὲ πάρουν. Γιατί δὲν δέχεσαι; Μὰ λησμόνησα ὅτι ἡ δεσποσύνη θρίσκει τοὺς μνηστήρας ἢ πολὺ ἀδύνατους ἢ πολὺ χονδρούς ἢ πολὺ χυδαίους... Αὐτὰ μὰς ἔλειπαν, θλέπεις!...

Ἡ Ἁγγελική ἦταν πράγματι τρυφερὴ καὶ ὄνειροπόλος φύσις. Ρωμαντικὴ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, φανατικὴ ἀναγνώστρια τῶν ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων, εἶχε ἀπορρίψει ὅλες τίς προτάσεις γάμου πού τῆς εἶχαν γίνεῖ στὴν νεότητά της. Γιατί νὰ παντρευτῆ ἕναν

ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐξαδέλφους της, οἱ ὁποῖοι δὲν τὴν ζητοῦσαν παρὰ γιὰ τὰ ἑκατομμύρια πού τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ μητέρα της; Καλύτερα ἦταν νὰ ἔμενε γεροντοκόρη.

— Ὁ ἄρρωστήσις, πατέρα, ἀπάντησε τρυφερὰ στὸν Δουκᾶ. Λησμόνησε τὸ ζήτημα αὐτό.

Πού νὰ τὸ λησμονῆσῃ ὅμως ὁ Δουξ. Κάθε πρωὶ ἡ Ἁγγελική λάβαινε μιὰ θαυμασία ἀνθοδέσμη, μὲ τὴν κάρτα τοῦ Ἁρσέν Λουπέν. Στὶς ἐφημερίδες δὲ, κάθε μέρᾳ, ἐδημοσιεύοντο τέτοιου εἴδους ἀγγελίαι:

«Ὁ κ. Ἁρσέν Λουπέν* ἐδήλωσεν ὅτι, μετὰ τὸν γάμον του, θὰ εἰρησὶ νὰ προστεθῇ στ' ὄνομά του, τὸ πατρωνομικὸ ὄνομα τῆς συζύγου του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ὀνομασθῆ: «Λουπέν ντέ Σαρζώ Βαντώμ».

Τέλος ἀνηγγέληθη θορυβωδῶς ἀπ' ὅλο τὸν τύπο ὅτι οἱ γάμοι θὰ γινόντουσαν στὶς 4 Μαΐου.

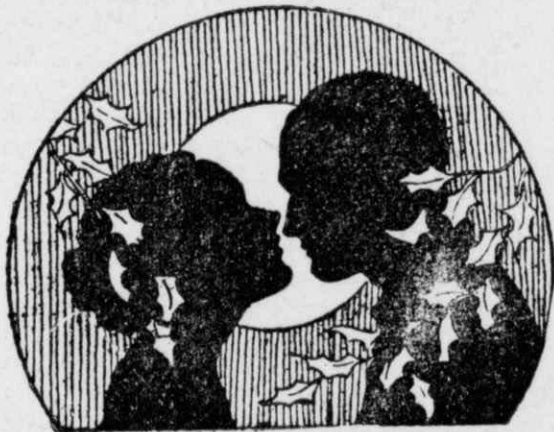
Ὁ γέρο Δουξ εἶχε ἀρρωστήσει πειὰ ἀπ' τὸ κακό του. Μολονότι αὐτὸ δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὸ χαρακτήρα του, ἐπῆγε στὸν διευθυντῆ τῆς ἀστυνομίας.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημα τοῦ Λουπέν... τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής. Προσέξατε, κ. Δουκᾶ. Κάτι ἐτοιμάζει ἐναντίον σας. Καὶ γιὰ νὰ σὰς ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ, δημιουργεῖ ὄλον αὐτὸν τὸν θόρυβο... Ἔτσι ἐργάζεται αὐτός. Προσπαθεῖ νὰ σὰς συγχύσῃ ἔτσι, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε, νὰ κάνετε καμμιά γκάφα καὶ νὰ πέσετε στὰ δίχτυα του...

— Τί μὲ συμβουλευέτε, λοιπόν;

— Πρὸ παντός, νὰ μὴ ταραξέσθε. Νὰ πάτε στὸ μέγαρό σας, νὰ κλειστῆτε μέσα σ' αὐτὸ καὶ νὰ περιμένετε μὲ ἡρεμία τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἀντὶ νὰ καθησυχάσῃ τὸν Δουκᾶ, τὸν ἐτάραξε ἀκόμα περισσότερο.

«Ο Λουπέν του φαινόταν τώρα σαν ένας έχθρος τρομερός και μυστηριώδης.

«Αμπαρώθηκε μέσα στο μέγαρό του, κλείνοντας την πόρτα σ' όλους τους φίλους του, ακόμη και στους τρεις άνεπιούς του, οι οποίοι μαλλωμένοι μεταξύ των λόγων της αντιζηλίας των, τον έπεσκέπτοντο διαδοχικώς μία φορά την εβδομάδα. Χωρίς καμμία δικαιολογία, έδιωξε όλους τους υπηρέτες του και δεν έκράτησε παρά τον πιστό του γέρο 'Υάκινθο, τον οποίο είχε χρόνια στην υπηρεσία του.

— Μά, πατέρα μου, του έλεγε η 'Αγγελική, προσπαθώντας να τον φέρη στα λογικά του. Δεν μπορώ να έννοήσω τί φοβάσαι έτσι... Κανείς δεν θα ήταν δυνατόν να με εξαναγκάση ποτέ να κάμω έναν τέτοιο γάμο...

— Ναί!... 'Αλλά ξέρεις αν αυτός ο κακοῦργος δεν αποπειραθή να σε απαγάγη... να μās ληστέψη;...

«Ένα απόγευμα μία έφημερίς έδημοσίευσε την έξης άγγελία:

«Το συμβόλαιο των άρραβώνων υπογράφεται σήμερα το έσπέρας στο μέγαρο των ντε Σαρζώ Βαντόμ. Η τελετή θα γίνει εν στενωτάτω οικογενειακῶ κύκλω. Μάρτυρες της δεσποινίδος 'Αγγελικῆς ντε Σαρζώ Βαντόμ, ώρισθησαν ο πρίγκιψ ντε λα Ροσφουκώ και ο κόμης ντε Σάρτρ. Ο κ. 'Αρσέν Λουπέν ώρισεν ως μάρτυράς του τον κ. διευθυντή της άστεινομίας και τον κ. διευθυντή των φυλακῶν.

«Ε! αυτό πλέον ήταν πάρα πολύ. Δέκα λεπτά κατόπιν ο

Δουξ έστειλε τον γέρο 'Υάκινθο να καλέση τους τρεις άνεπιούς του. Οι τέσσερες άνδρες κλειστήκαν σ' ένα δωμάτιο και καταστρώσανε το σχέδιο της άμύνης.

— Φεύγω με την 'Αγγελική, δήλωσε ο Δουξ για τον πύργο μου, στη Βρετάνη. Πρέπει να με βοηθήσετε, άνεπιοί μου, σ' αυτό. 'Εσύ, ντ' 'Αμπουάζ, θα έλθης με τη λιμουζίνα σου να μās πάρης. 'Εσύ, Μοσσού, θα φροντίσης για τις άποσκευές. Και σύ, Καόρς, θα κλείσης είσιτήρια στο έξ-πρές. Σύμφωνοι;...

Οι τρεις άνεπιοί έφυγαν. Ο Δουξ είδοποίησε τον 'Υάκινθο να έτοιμάση μία βαλίτσα.

Στις δέκα άκούστηκε ο ήχος μιας σάλπιγγος αυτοκινήτου. Ο θυρωρός άνοιξε την πόρτα του μεγάρου. 'Απ' το παράθυρο ο Δουξ άνεγνώρισε το αυτοκίνητο του ντ' 'Αμπουάζ.

— Πέστου πός κατεβήνω, είπε στον 'Υάκινθο, και είδοποίησε τη δεσποινίδα 'Αγγελική.

Μετά δέκα λεπτά, βλέποντας ότι ο 'Υάκινθος δεν νύριζε, ο Δουξ προχώρησε στο διάδρομο. 'Εξαφνα όμως υπέστη την επίθεση δύο προσωπιδοφόρων, οι οποίοι τον έδεσαν. Ο ένας άπ' αυτούς του είπε σιγά:

— Αυτό, άς σάς χρησιμεύση ως πρώτη είδοποίησης, κ. Δουξ. 'Αν έπιμένετε να μου άρνήσθε το γέρι της κόρης σας, θα πάθετε άκόμη χειρότερα...

Κατόπιν διευθύνθηκε προς την 'Αγγελική πού είχε λιποθυμήσει και άφου έβγαλε τη μάσκα του, της έδωσε να αναπνεύση αίθέρς.

«Όταν η 'Αγγελική συνήλθε και άνοιξε τα μάτια της, άντίκρουσε ένα νέο κομψότατο ντυμένο με σμόκιν και με γλυκύτατο μελαχροινό πρόσωπο, πού της είπε:

— Σάς ζητώ συγγνώμην, δεσποινίς... Το φέρισμό μου είνε λίγο άπότομο, αλλά δεν μπορούσα να κάμω διαφορετικά. 'Ιδού το δαχτυλίδι των άρραβώνων μας, φορέστε το και μη λησμονήτε ότι είμεθα άρραβωνιασμένοι.

«Η 'Αγγελική κυττούσε κατάπληκτη το νέο αυτό, ο οποίος της μιλούσε τόσο γλυκά...

— Ω! τα μάτια σας!... της είπε άκόμα αυτός... Τί θάρρα πού είνε!... Τί άγνά... Τί εύτυνία θα ξέρουν να χαρίζουν!...

Και χωρίς να της πη τίποτε άλλο, έκανε ένα νεύμα στους συνενόχους του και έξηφανίσθησαν με το ίδιο αυτοκίνητο με το οποίο είχαν έλθει.

Την άλλη ημέρα η έφημερίς πληροφορούσαν το κοινόν, ότι ο κ. Ντ' 'Αμπουάζ, ενώ έτοιμαζόταν να πάη στο μέγαρο του Δουξ, είχαν ύποστη μία δολοφονική επίθεση άπ' τον ίδιο τον σωφέρ του, ο οποίος άφου τον ένκατέλειψε στη μέση του δρό-

μου, εξαφανίστηκε με το αυτοκίνητό του. Εύτυχως όμως ήταν έκτός κινδύνου...

* * *

Μετά τρεις ημέρες ο Δουξ, χωρίς ν' άκούση κανέναν, πήρε την κόρη του και τον γέρο υπηρέτη του και κρυφά για να μη τους άντιληφθή κανείς, έπηγαν κι' έγκατεστάθησαν στον πύργο της Βρετάνης. Ο Λουπέν, εν τούτοις, δεν φάνηκε να ταράζεται γι' αυτό. 'Εδημοσίευσε νέες άγγελίες, δια των οποίων είδοποίησε το κοινόν ότι οι γάμοι θα έγέγοντο πάντως στις 4 Μαΐου... Σε τέσσερες μέρες, δηλαδή...

— Για να τελειώση αυτή η υπόθεσις, είπεν ο Δουξ στην κόρη του, πρέπει να παντρευτής... Δεν υπάρχει άλλη λύσις... 'Ετσι μόνον ο διώκτης μας θ' άπελπισθή και θα ήσυχάση. Διάλεξε λοιπόν: Ποιόν άπ' τους τρεις έξαδελφους σου προτιμάς;

— «Όποιον θέλεις, πατέρα, άποκρίθηκε καρτερικά η 'Αγγελική.

— Τότε θα γράψω του ντ' 'Αμπουάζ νάρθη... Του αξίζει... Παρ' όλίγον να χάση τη ζωή του για σένα... Και να ιδούμε τί θα κάνη τότε ο Λουπέν...

«Ο κ. ντ' 'Αμπουάζ, ο οποίος είχε γίνει έντελῶς καλά πλέον άπ' το τραῦμα του, έφθασε την έπομένη στον πύργο της Βρετάνης. «Όταν ο Δουξ του άνεκοίνωσε τί τον ήθελε, ο κ. ντ' 'Αμπουάζ δεν μπορούσε να συγκρατήση τη χαρά του. Και στις 4 Μαΐου το πρωί, οι γάμοι έτελέσθησαν στην έκκλησία.

— 'Ανοίξετε τις πόρτες! φώναξε ο Δουξ χαρούμενος όταν, μετά την γαμήλιο τελετή, έγύρισε στον πύργο με τους νεονύμφους. 'Ας κοπιάση τώρα αν θέλη ο Λουπέν!...

«Ο ντ' 'Αμπουάζ άπεσύρθη με τη γυναίκα του στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της. Ο Δουξ θγήκε στη θεράντα να καπνίση και να διαβάση την έφημερίδα του.

Θα είχε μισή ώρα πού καθόταν εκεί, όταν εξαφνα, σηκώνοντας το βλέμμα άπ' την έφημερίδα του, άντίκρουσε τον ντ' 'Αμπουάζ με ρούχα ψαρρά, ξεσχισμένο, θρεμένο, έλεεινόν, πού έρχόταν προς αυτόν.

— Τί χάλια είν' αυτά;... Τί έπαθες, ντ' 'Αμπουάζ; τον ρώτησε.

«Ο ντ' 'Αμπουάζ όμως τον κύτταξε σιωπηλά. Και ο Δουξ κυττάζοντάς τον τώρα, ανακάλυψε στα χαρακτηριστικά του κάτι πού του θυμίζε παληές εποχές.

Τρέμοντας πλησίασε προς την τραπεζαρία

— 'Αγγελική! φώναξε. Πού είνε ο άντρας σου;

— 'Εδώ, μαζί μου... άπάντησε ήρεμα η 'Αγγελική άπ' το δωμάτιό της. Τον θέλεις τίποτα;

— «Όχι!... «Όχι!...

Και γυρίζοντας προς τον άνθρωπο πού στεκόταν στη θεράντα ψιθύρισε με τρόμο:

— Μήπως τρελλάθηκα;...

«Ο άνθρωπος τότε κυττάζοντάς τον κατάμματα του είπε:

— Κύτταξέ με καλά, θεϊ μου!... Δεν με άναγνωρίζεις; Είμ' έγώ, ο άνεπιός σου... Ο 'Ιάκωβος ντ' 'Αμπουάζ, πού τόσο άγαπούδες...

— Ναί... άπάντησε ο Δουξ, είσαι σύ... ο 'Ιάκωβος... Ο άλλος όμως εκεί μέσα;... Θεέ μου!... 'Εξηγήσου λοιπόν;...

Και τότε ο ντ' 'Αμπουάζ έξήγησε τί συνέβαινε.

Ναί, ήταν αυτός ο άληθινός ντ' 'Αμπουάζ. Ο άλλος ήταν ένας άπατεών. Πριν άπό χρόνια, είχε ξεκινήσει στα βάθη της 'Αφρικής, για να λησμονήση την 'Αγγελική. Εκεί είχε γνωρίσει ένα νέο πού του έμοιαζε πολύ. Μία μέρα ο νέος αυτός τον έδεσε. Τον παρέδωσε σε κάτι συνενόχους του, κι' εξαφανίστηκε! 'Επί δύο χρόνια ο ταλαίπωρος ντ' 'Αμπουάζ ήταν φυλακισμένος. Δεν μπορούσε να έννοήση για ποιόν λόγο τον κρατούσαν. Μία μέρα όμως είχε κατορθώσει να κλέψη μία έφημερίδα, κι' όταν έδιάβασε πός έτελούντο οι γάμοι του «ντ' 'Αμπουάζ» με την 'Αγγελική, είχε έννοήσει... Ο δήμιός του, είχε μεταμφιεσθή σε ντ' 'Αμπουάζ και έτοιμαζόταν να παντρευτή. Με χίλιους-δυό

Πήγε μπρός σε ένα καθρέφτη κι' εξαφάνισε τα ίχνη του μακιγιαρισματος.

κινδύνους κατώρθωσε να δραπετεύση απ' τή φυλακή του. "Ελπίζει να φθάση πρό του γάμου. Δυστυχώς όμως είχε έλθει άργά...

— Καί τώρα; είπε ό δούξ.

— Τώρα, θεΐε μου, δέν μου μένει παρά να έκδικηθούμε. Δώσε μου ένα τουφέκι κι' έλα μαζί μου. "Όταν ό άθλιος αυτός βγΐ στον κΐπο, όλα θα ξεμπερδέψουν...

— Μά γιατί τó έκανε αυτό;

— "Η Άγγελική είχε προΐκα ένδεκα έκατομμύρια, θεΐε μου... Σΐμερα ΐδη του δώσατε απέναντι μισό έκατομμύριο... Κι' έλπίζει άργότερα να σας έκθΐαση...

— Καί ΐ Άγγελική τί θα γΐνη;

— Θα παραμείνη κυρία ντ' Άμπουάζ... γυναΐκα μου... "Όταν σκοτώσουμε τόν κακοποιό αυτόν και τόν θάψουμε κρυφά στον κΐπο, έγώ θα φύγω άμέσως για τΐν Άλγερΐα... Μετά δυό μήνες εύκολώτατα θα πάρη τó διαζύγιο...

* * *

Εΐχε νυχτώσει πια. "Ο Λουπέν βγΐκε σιγά-σιγά απ' τΐ μικρή πόρτα του πύργου. Άνάπνεε βαθειά...

— "Ό,τι κι' άν λένε, ΐ ζωΐ εΐνε γλυκειά!.. μονολογούσε μ' εύθυμία... Νέος, εύγενής... έκατομμυριούχος, Λουπέν ντε Σαρζώ-Βαντώμ, τί άλλο μου μένει άκόμα για να γίνω εύτυχής;...

"Εξαφνα μές στο πυκνό σκοτάδι, ένιωσε ένα χέρι να τόν πιάνη και μΐα σιγανή φωνή να του λέη:

— Σιωπή... Κάνετε σιγά...

"Αναγνώρισε τΐ γυναΐκα του.

— Τί τρέχει; τΐν ρώτησε.

Αυτή τότε του εΐπε τόσο χαμηλά, πού μόλις τΐν άκουγε:

— Σας έχουν στήσει ένεδρα... εκεί πίσω, με τΐ τουφέκια.

— Ποιός;

— Σιωπή... Δέν με άντελήφθησαν άκόμα... "Ελάτε να έπιστρέψουμε.

Καί τραβώντας τον απ' τó χέρι, διηυθύνθησαν προς τόν πύργο. Μπήκαν στο δωμάτιο τΐς Άγγελικής.

— "Ο πατέρας μου μΐς εΐδε και φοβούμαι ότι περιμένει έδω απ' έξω... εΐπε τότε αυτή, σιγά, στον άντρα τΐς.

— Τότε άς πάω να ιδω τί θέλει, άπάντησε ό Λουπέν.

— Μΐν πάτε, γιατί δέν εΐνε μόνος. Εΐνε μαζί με τόν άνεψιό του.

— Ποιόν;

— Τόν ντ' Άμπουάζ!

— "Α! "Όστε βρίσκεται έδω ό θαυμάσιος αυτός φίλος, εΐπε τότε ό Λουπέν άφήνοντας κάθε ύποκρισία κατά μέρος... Τώσκασε φαίνεται. Συγγνώμη μΐα στιγμή, να έτοιμασθω...

Τότε πήγε μπρός σ' έναν καθρέφτη και εξαφάνισε απ' τó πρόσωπό του τΐ ίχνη του μακιγιαρίσματος, πού τόν έκαναν να μοιάζη τόσο με τόν ντ' Άμπουάζ. Ξανάγινε ό νέος με τó σμόκιν, πού ένα βράδυ, τΐς εΐχε μιλήσει τόσο γλυκά.

— Καί τώρα εΐμαι έτοιμος... φωνάξατέ τους...

— Μά θα μΐς σκοτώσουν;

— Τί να γΐνη; Άλλη λύσις δέν ύπάρχει δυστυχώς...

"Η Άγγελική τότε, γυρίζοντας ένα κουμπΐ στον τοΐχο, άπεκάλυψε μΐα μυστική πόρτα.

— Φύγετε απ' έδω, του εΐπε. Μόνον έγώ ξέρω τΐν πόρτα αυτή.

"Ο Λουπέν έμεινε άναυδος. Τόση καλωσύνη τόν έκανε να δακρύση...

— Σας κατέστρεψα τΐ ζωΐ σας! τΐς εΐπε πλησιάζοντάς τΐν... Γιατί έσείς με σώζετε;

— Γιατί, ένώπιον του Θεού εΐσθε ό σύζυγός μου! άποκρίθηκε ΐ Άγγελική με άπλότΐα.

* * *

Μετά ένα μήνα, ΐ Άγγελική ντε Σαρζώ Βαντώμ, πριγκΐπισσα ντε Μπουρμπόν Κοντέ, νόμιμος σύζυγος του Άρσέν Λουπέν, έμπαινε σ' ένα μοναστήρι ύπό τó όνομα «Άδελφή Μαρία-Αυγούστα».

Τΐν ΐδΐα ΐμέρα τΐς τελετΐς αυτΐς, ΐ ΐγουμένη του μοναστηριού έλαβε έναν όγκώδη φάκελλο συστημένο κι' ένα μπιλιέτο. Τó μπιλιέτο έγραφε: «Για τούς φτωχούς τΐς άδελφΐς Μαρΐας-Αυγούστας». Καί μέσα στον φάκελλο περιείχοντο πεντακόσια χαρτονομΐσματα τών χιλίων φράγκων!... Τΐ έστελνε ό Άρσέν Λουπέν.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

"Από τΐς 20ΐς Σ)θρίου π. έ. ΐρχισε λειτουργούσα μοναδικΐ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ύπό τΐν διεύθυνσιν ΐης διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΐΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΐ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΜΠΛΟΥΓΟΥΡΙ

(ΝΙΚΟΜΐΔΕΐΑ)

(Έστάλη ύπό τΐς κ. ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΓΟΥΒΗ)

"Ετοιμαζονται άνάλογες ντομάτες άνοιγμένες για γέμισμα, όπως συνήθως. Καί ΐ γέμισις γΐνεται ως έξΐς: Ξανθΐζετε με άνάλογο λάδι, έως μΐα χούφτα κρεμμύδι φιλό, τó σβύνετε με λίγο νερό και κοπανΐζονται φιλά-φιλά ΐ ψύχες τΐς ντομάτας και ρΐπτονται να θράσουν μαζί και τΐ ζουμΐα τών. Προσθέτετε άλατοπίπερο, μΐντανό φιλό και λίγο δυόσμο. Άφου θράσουν ως μισΐ ώρα, έχετε άνάλογο μπλουγουρι μουσκευμένο σε νερό (άναλογία μΐα κουταλιΐ τΐς σούπας για κάθε ντομάτα) και τó ρΐχνετε να θράση στη σάλτσα σε σιγανΐ φωτιΐ για να μΐν πΐαση. Άμα μισοψηθΐ, γεμΐζετε τΐς ντομάτες και ψΐνονται στο φούρνο, όπως όλες ΐ γεμιστές.

ΣΑΡΜΑΔΕΣ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Κωνσταντινουπόλεως)

(Έστάλησαν ύπό τΐς Κας Μ. ΔΑΝΙΑΔΟΥ)

Με τΐν όνομασίαν αυτΐν λέγονται τΐ έντερα τών άρνιων γάλακτος, τΐ όποΐα άφου καθαρισθουν και πλυθουν καλά, τΐ θάζουν πάλι σε μΐα λεκάνη και ρΐπτουν μΐα χούφτα άλάτι χονδρό και τΐ τρίβουν με τΐς δύο παλάμες τών χεριων άρκετΐν ώρα. Κατόπιν τΐ ξεπλένουν με άφθονο νερό. Τότε φροντΐζουν και τΐ ξεμπλέκουν και τΐ κρεμουν από κάποιο καρφι για να μπόρουν να τΐ μπλέξουν άν κοσιδες τών μαλλιων.

"Εννοΐται ότι μπλέκονται κοντές κοσιδες μεγέθους μΐας σπιθαμΐς κάθε μΐα και χόνδρος όσο ένα μέτριο σαλάμι. Δένετε από τó κάτω και άνω μέρος κάθε μΐα κοσιδα για να μΐ ξεστρίβη και τΐς άραδιάζετε σε ταψΐκι ΐ καραβΐνα. Τΐς περιλούετε με μΐα σάλτσα από λάδι, ντομάτα άναλυμένη, άλατοπίπερο και ρΐγανη, ψΐνονται στο φούρνο και κατόπιν σΐβετε και άρκετό λεμόνι.

ΤΑ ΦΙΓΑΔΕΛΐΑ

Τΐ «Φιγαδέλια», περι τών όποιων έγράφαμε εις προηγούμενον φύλλον, γίνονται και κατ' άλλον τρόπο, ως έξΐς: Κόβονται τΐ σηκοτάκια άρνιου ΐ χοϊρινΐ εις κομμάτια όσο ένα λουκουμι. Τΐ άλατοπιπερώνουμε προσθέτοντες λίγη γαλέττα τριμμένη, άνιθο και μαΐδανό. Φροντΐζουμε δε να έχουμε και τΐν λεγομένην μπιλιαν άρνιου ΐ χοϊρου, τΐν όποιαν θάζουμε σε χλιαρό νερό να μαλακώση λίγο και τΐν κόπτουμε σε μικρά κομμάτια, όσο χωρεΐ να τυλιχθΐ ένα κομμάτι σηκοτάκι. Περνούνται κατόπιν σε σουθλάκια και άναμεταξύ των θάζουμε από ένα μικρό φύλλο δάφνης. Τΐ ψΐνουν δε εις τόν φούρνον μέσα σε ταψΐ ΐ καραβΐναν άλειμμένη με λάδι.

ΓΙΑΟΥΡΤΟΠΗΤΤΑ

Γΐνεται με τΐς έξΐς αναλογΐες: Δύο κεσέδες γιαουρτι, 100 δράμια άλευρι, 100 δράμια ζάχαρι, 6 αυγά, μΐα κουταλιΐ του γλυκού σόδα. Κατόπιν φτιάνετε ένα σιρόπι με μισΐ όκα ζάχαρι και 100 δράμια νερό, με τó όποιο περιλούετε τΐν πΐττα άμα βγΐ από τόν φούρνο.

Δουλεύεται πρώτα ΐ ζάχαρι με τούς κρόκους, κατόπιν προσθέτουν τó γιαούρτι, χωρίς όμως να δουλευθΐ πολύ, αλλά μόνον να ένωθΐ. Τότε κτυπούν τΐ άσπράδια να γΐνουν σφιχτΐ μαρέγκα και τΐ προσθέτουν σιγά-σιγά, άνακατεύοντες και τó άλευρι, στο όποιο έχουν άνακατέψει και τΐ σόδα. Ψΐνεται σε ταψΐ μικρό ΐ καραβΐνα και άμα βγΐ από τó φούρνο, περιλούεται με τó σιρόπι και άφου κρυώση, κόβεται σε μπακλαβωτά κομμάτια.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΐΑ: Κον Θ. Σ π ε... "Ένταύθα.— "Έχετε πληρέστατα τΐ δίκαιον δια τΐν γενομένην παράλειψιν εις τΐν Σιφναΐκΐν συνταγΐν «Άρνιού φούρνου πασχαλίνου», τΐς προσθήκης και άνιθου, όπερ άποτελεΐ τó ΐδιαίτερον πράγματι χαρακτηριστικόν εις γεύσιν και άρωμα του έν λόγω φαγητου.

Κον Χρΐστον Παπαγεωργίου, Θΐβας.— "Η όνομασία κοκορέτσι εξακολουθεΐ να εΐνε και δι' έμε έπίσης δυσνόητος. Καί δια τούτο άπευθόνομαι και έγώ προς πάντα δυνάμενον να δώση τΐν έπεΐψησιν τΐς λέξεως αυτΐς.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ